

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Richardi Arsdekin Soc. Iesu S. Theol. Professoris
Theologia Tripartita Sive Resolutiones Polemicæ,
Speculativæ, Practicæ, Controversiarum, & Quæstionum,
etiam recentissimarum, quæ in Schola, & ...**

Missionarijs, & alijs animarum Curatoribus, & Theol. studiosis solerter
accommodatæ ...

Complectens copiosè Resolutiones Theologicas, etiam modernas, ad
praxim accommodatas

Archdekin, Richard

Antverpiæ, 1682

Caput 5. De Satisfactione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40873

5. Tr. 11. R. 13. Sic enim indirectè revelat peccatum.

23. Notandum denique est, posse casum intervenire, in quo Confessarius possit, & debeat obligare pœnitentem ad manifestandum complicem extra Confessionem, si ob grave damnum pœnitens ad hoc aliundè obligetur. *Lugo D. 16. n. 420.*

Quæres porrò, Quid agendum, si quis confiteretur peccatum occulta conspirationis in grave damnum & injuriam alicujus personæ, aut reipublicæ, etiam hæreticæ? Respondeo, negandam illi esse absolutionem, nisi præster promissionem firmissimam ab illa conspiratione penitus abstinendi, eamque pro viribus impediendi. Undè patet Confessionem Sacramentalem non tantum reipub. non esse noxiam, ut aliqui calumniantur, sed etiam maximè utilem ac salutarem. Plurima notatu dignissima de rigida obligatione Sigilli Sacramentalis nuper deduxit vir doctissimus D. Nicolaus du Bois in gemino tractatu de ea materia conscripto.

CAPUT V.

De Satisfactione.

Satisfactio Sacramentalis, est aliqua compensatio injuriæ Deo illatæ, à Confessario injuncta. Ut autem hujus satisfactionis essentia & necessitas intelligatur.

1. Dico primò, Satisfactio hæc est pars Pœnitentiæ, quæ ad eam requiritur, non necessitate Sacramenti, sed tantum præcepti. Probat, quia Trident. *sess. 14. cap. . .* docet, Contritionem,

nem, Confessionem, & Satisfactionem esse quasi materiam hujus Sacramenti. Et quamvis satisfactio sit pars tantum integralis, non potest ad Sacramenti complementum sine peccato omitti.

Dices, Antequam ponatur satisfactio sive impleatur penitentia totum penitentiae Sacramentum existit, ergo satisfactio non est pars Sacramenti penitentiae.

Resp. neg. consequentiam, quia inde tantum sequitur non esse partem essentialem, sicut est anima aut corpus respectu hominis, sicut est consistit esse partem Sacramenti integram, sicut est pes, aut brachium, sine quibus tota hominis essentia subsistere potest.

2. Dico secundò; Ad satisfactionem necessaria est in satisfaciente, post remissionem culpa, opus aliquo modo penale, & actus liber ac supernaturalis: quamvis Vasquez penalitatem non requirat.

Probatum autem prima pars, quia Trid. *sess. 14. cap. 8.* docet nos satisfaciendo pati pro peccatis, & ipsas satisfactiones vocat, penas satisfactorias. Probatum secunda, quia satisfactio debet moraliter procedere à satisfaciente, quod solum fit per actum voluntatis liberum, aliàs non distingueretur à satisfensione, quam mere aliunde inflictam sustinemus.

3. Peccat Confessarius mortaliter, si absque causa pro peccato mortali penitentiam nullam injungat, *Suar. Regim. Tom. 1. l. 7. n. 12.* Venialiter tantum, si ob peccata venialia levis penitentia esset injungenda, *Lugo, Diana p. 5. Tr. 6. r. 44.*

4. Sacerdos, quatenus commodè fieri potest, debet pro qualitate peccatorum convenientes satisfactiones imponere: tepidis orationem, injustis eleemosynam, intemperantibus jejunium, aliamve

aliamve corporis afflictationem.

5. Pœnitens non potest non admittere pœnitentiam si iusta sit. Sacerdotes enim vi clavium non solum absolvere, verum etiam ligare possunt. Quare, cum Sacerdos habeat potestatem obligandi pœnitentem, ut opus pœnitentiæ impleat, pœnitens illi obedire tenetur. Contrarium sensit *Cajet. Navar. & alij*, si velit v. g. in Purgatorio satisfacere.

6. Obligatio implendi pœnitentiam ex genere suo gravis est: à gravi peccato excusat materiæ levitas, ut si quis exiguam pœnitentiam, aut pœnitentiæ partem sine contemptu non impleat. Addit *Suarez*, eum qui pœnitentiam gravem ob sola venialia peccata impositam omittit, non peccare nisi leviter, durum enim, obligationem satisfaciendi pro culpa levi posse per se gravem fieri, & pœnæ æternæ reatum inducere.

7. Quamvis in Tridentino moneantur Confessarij, ut pœnitentiam peccatis proportionatam injungant: casus tamen aliqui sunt, in quibus leviolem, quàm peccata merentur, imponere possint. 1. Infirma pœnitentis dispositio, vel corporis, vel animi; ob quam timetur eum impleturum non esse majorem pœnitentiam. 2. Magnitudo contritionis. 3. Tempus Jubilæi, vel alterius Indulgentiæ Plenariæ. Cum enim per illam pœnitens satisfaciatur pœnæ debitæ, non restat alia obligatio, quàm ut acceptet pœnitentiam leviolem, quæ se habeat per modum medicinæ contra reliquias peccatorum.

8. Plus valet modica pœnitentia à Sacerdote imposita, quàm magna spontè suscepta. Quia illa, non hæc, vim habet Sacramentalem.

9. Satisfacit præcepto Confessarij pœnitens, et si

etsi opus pœnitentiæ impleat in statu peccati mortalis : fructum tamen satisfactionis non consequitur, quam diu priorem statum non dimittit. Deus enim ejus pœnitentiam ad satisfactionem non acceptat : Obice tamen remoto acceptari docet *Navarr. Suar. Tol. Dian. P. 3. Tr. 3. R. 85.*

10. Si pœnitens oblitus sit, qualis pœnitentia sibi imposita fuerit, non obligatur ullam implere : confitendum tamen erit, si moralis negligentia intervenerit. Quod si fiat impotens implendi pœnitentiam injunctam v. g. jejunium ob supervenientem infirmitatem, non tenetur ejus loco aliam persolvere.

11. Non potest Pœnitens suam pœnitentiam commutare in aliud opus etiam evidenter melius, uti docet *Sanch. Con. Lugo*, qui contrariam opinionem, quam *Diana* dicit probabilem, judicat esse temerariam.

12. Pœnitentia imperata, & acceptata, ob causam mutari potest ab eodem Confessario, vel ab altero auditâ eâdem Confessione, modo peccata non fuerint reservata : Ratio est, quia omnes Sacerdotes, uti Vicarii Christi, in ordine ad eas personas, & peccata, in quâ jurisdictionem habent, æqualiter judicant, ac proinde pœnitens potest utriuslibet judicium ac sententiam amplecti. Imò probabile est, apud plurimos id fieri posse, tametsi priora peccata non repetantur in Confessione quæ alteri de novo instituitur, juxta *Navarr. & Dianam*, qui pro ea opinione 14. Doctores adducit. Spectatâ tamen ratione, in hoc casu peccata repetenda existimo, cum Confessarius incognitâ causâ & statu pœnitentis, in commutanda pœnitentia idoneus judex esse nequeat.

Quæres primò: quanta pœnitentia videatur esse proportionata pro uno mortali ordinario? Respondeo justam satis pœnitentiam esse v. g. coronam 5. decadum, vel aliam huic æquivalentem: vel quæ adæquet unam ex parvis horis Canonicis v. g. tertiam, sextam, aut nonam, ut est communis opinio. Non debet tamen hæc quantitas pœnitentiæ crescere æqualiter crescente numero peccatorum, quasi necessè foret injungere pro 10. mortalibus 10. coronas, sed hoc relinquitur determinandum judicio prudentis Confessarii.

Quæres secundò: quomodò possit hæc proportio servari cum Hæretico recenter converso, vel maximo peccatore, qui totâ vitâ gravissima peccata accumularunt? Respondeo optimam esse praxim, ut illis prospiciatur de Indulgentia Plenaria, qualem plerique Missionarii Hæreticis primò conversis ex privilegio possunt elargiri. Secundò, in partem pœnitentiæ injungendo illis opera aliàs præcepta v. g. sacra quæ audire tenentur diebus Dominicis & Festis, ac quædam jejunia quæ in Ecclesia occurrunt: hæc enim aliquando in pœnitentiam posse injungi docet *Suar. Vasq. & 4. alii cum Laym. l. 5. t. 6. cap. 15.*

CAPUT VI.

De Indulgentiis.

Indulgentia est remissio pœnæ temporalis extra Sacramentum per applicationem satisfactionis Christi & Sanctorum. Alia est plenaria, alia partialis tantum, ut est unius anni, carena, aut quadragesima. Dum autem conceditur indulgen-